

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

ΕΤΗΣΙΑ.

Διά τὸ ἔσωτερον δρ. 12.
Διά τὸ ἔξωτερον » 15.

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ καὶ ἐκδίδεται ἐκδόνη αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦ ἴδιου ἐπιτελεῖται πᾶσα διοικητικὴ αὐτῆς ἀφορᾶσα. Τίμη καταχωρήσεως ἀγγελεῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

(Ἡ ΠΡΩΨΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ.

Ὅχι οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Παρά τοὺς Κ. Κ. Διδασκάλους καὶ τοὺς ἐπιτάταις τῶν Γαχυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ.

Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοὺς Κ. Κ. Ἑλληνας. Πρεσβείους καὶ τοὺς ἰδιαιτέρους ἐπιτελεῖται τοῦ ἐκδότη.

Ἐκδίδεται τετρακίς τοῦ μηνός.

Ἀθήναι, τὴν 30 Ἰουλίου 1855

Τοπογραφία Ἀθηνῶν. (ἰδ. ἀριθ. 124).

Γ'. ΤΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ.

Αἱ Ἀθῆναι συνίσταντο ἐκ τριῶν διακεκριμένων μερῶν, ἐν τῷ αὐτοῦ περιτειχίσματος πάντων συμπεριλαμβανομένων τούτων ἢ Ἡ Ἀκρόπολις, ἢ τις καὶ πόλις ἀπλῶς ἐκαλεῖτο, διότι εἰς αὐτὴν μόνον περιωρίζετο ἡ πόλις τὴν ἀρχήν. Ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν ἔτι χρόνων ἡ Ἀκρόπολις ἐλέγετο πάντοτε πόλις (Θουκ. Β. 15). Ἀνάγκη δὲ νὰ μὴ λησμονώμεν τοῦτο ποτε, διότι πολλάκις οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς χρῶνται τῇ λέξει πόλις ἀντὶ τοῦ Ἀκρόπολις ἄνευ διακρίσεως τινος (Ἀίσχουλ. Εὐμ. 687, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 759. 911, Ἀρρ. Ἀνάβ. Γ. 16) διὲ τούτο καὶ ὁ ἐν Ἀκρόπολει Ζεὺς ἐπωνομάζετο Πολιεύς, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ Πολιάς. Παρατηρητέον συνάμα ἔτι ὅτι ἡ λέξις πόλις ἐξελαμβάνετο καὶ ἐπὶ εὐρυτέρας σημασίας (Leake p. 221 note). 2) Τὸ Ἄστυ, ὅπερ καὶ ἄνω πόλις ἐλέγετο πρὸς διίστησιν ἀπὸ τοῦ Πειραιῶς, ὅς καὶ κάτω πόλις, ἔστιν ὅτε, ἐκαλεῖτο (Ξενοφ. Ἑλλ. Β. 4. 10). Τοῦτο ἄρα ἐν εὐρυτέρᾳ σημασίᾳ περιελάμβανε καὶ τὴν πόλιν. Ἐνίοτε τὸ ἄστυ λέγεται ἢ κάτω πόλις κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, εἰτ' οὖν ἄνω πόλιν. Ἴν' ἀποφύγωμεν ἐν τῇ παρούσῃ πραγματείᾳ σύγχυσιν θέλομεν ὀνομάζει τὴν μὲν Ἀκρόπολιν πόλιν, τὴν δ' ἄνω πόλιν Ἄστυ, ὡς κεχωρισμένην τοῦ Πειραιῶς. 3) Οἱ λιμένες ἢ ἀρχαῖοι πόλεις, δηλ. ὁ Πειραιεύς μετὰ τῆς Μουνηχίας καὶ τοῦ Φαλήρου. Ὁ Πειραιεύς καὶ ἡ Μουνηχία περικυκλοῦντο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τείχους καὶ συνηνοῦνται τῇ πόλει διὰ τῶν μακρῶν τειχῶν. Καὶ τὸ Φάληρον, τὸ ἀρχαῖον τῶν Ἀθηνῶν ἐπίγειον, ἦν ἠνωμένον ἐπὶ τινὰ χρόνον τῷ Ἄστει διὰ τοῦ Φαληρικῶς τείχους, ἀλλὰ δὲν συμπεριλαμβάνετο ἐν τῷ περιτειχίσματι τοῦ Πειραιῶς.

Μετὰ τὴν περιγραφὴν τῶν τειχῶν καὶ τῶν πυλῶν καὶ παρατηρήσεών τινων περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως, χωρήσομεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν τριῶν τούτων διαιρέσεων τῶν Ἀθηνῶν. (ἀκολουθεῖ).

Ὁ Ἐμίρης Ἀβδὲλ--Καδέρ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 125)

Ἐν τῷ δευτέρῳ κεφαλαίῳ ἀπαντᾶται τὸ ἐξῆς χωρίον, τὸ ὁποῖον ἐπιτέμνει ὀλίγον. « Ὅλοι οἱ προφῆται, ἀπὸ Ἀβραὰμ μέχρι Μωάμεθ ἦσαν σύμφωνοι ἐπὶ τῶν οὐσιωδῶν ἀντικειμένων. Πάντες διεκήρυξαν τὸ ἐνιαῖον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς λατρείας αὐτοῦ. Ὅτι, λέγουσιν, ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ἔργον αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ ὑπάρχει ἀπ' ἐαυτοῦ· μία καὶ ἡ αὐτὴ ἰδέα κατέχει αὐτοὺς, νὰ κηρύξωσι τὸ πρὸς τὴν θεότητα σέβας, καὶ νὰ εὐεργετήσωσι τὰ δημιουργήματά της. Αἱ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐπελθοῦσαι τροποποιήσεις φέρουσιν εἰς ἀρχὰς περιστάσεων, καὶ διατάξεων γενομένων ἐπιφελεῖς εἰς μίαν στιγμὴν, ἀλλὰ μὴ μενούσας πλέον τοιαύτας εἰς ἀλλήν. Συνέβη εἰς τοῦτο ὅτι συμβαίνει καὶ εἰς τὰς διαταγὰς ἐνός ἱατροῦ· σήμερον διατάττει ἐν φάρμακον, αὔριον ἄλλο χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ὑπέρτατος Κύριος, καὶ ὅτι αὐτὸς κρίνει κάλλιον ἡμῶν ὅτι ἀρμόζει καὶ ὅτι ὄχι. Κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐκάστη θρησκεία ὑπῆρξε καλὴ διὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἀπεκαλύφθη, αἱ δὲ μεταβολαί, ἃς ὑπέστη φέρουσιν εἰς ἐφημέρους διαθέσεις, οὐδ' ὀλίγως μεταποιῶσαι τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου τοῦ λαχόντος παρὰ Θεοῦ τὴν ἐντολήν νὰ τὴν διδώσῃ.

« Ὁ Μεσίας μετέφερε τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀνάγκην ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ Σαββάτου εἰς τὴν Κυριακὴν, ἐπέτρεψε τὴν χοιροφαγίαν καὶ κατήργησε τὴν περιτομήν. Οἱ Ἑβραῖοι ἐνόμισαν ὅτι ἔπρεπε νὰ διαμαρτυρηθῶσι κατὰ τῶν μεταβολῶν τούτων, βασιζόμενοι εἰς τινὰς λόγους τοῦ Μωσέως (Ἐξοδ. Κεφ. 31, στίχ. 10). Ἐὰν, λέγουσιν, ἡ τήρησις τοῦ Σαββάτου πρέπει νὰ διατηρηθῇ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος, πρέπει νὰ συμβῇ τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν θρησκείαν μας. Εἰς τοῦτο οἱ Χριστιανοὶ ἀπεκρίθησαν. « Ἡ ἀντικατάστασις τῆς μιᾶς τήρησεως διὰ τῆς ἄλλης, δὲν εἶναι πραγματικῶς ἡ κατήργησις ὁλοκλήρου τοῦ νόμου· δὲν εἶναι πρὸς βελτίωσιν. Ἡ Πεντάτευχος περιέχει συγχρόνως διατάξεις ἀναγομένας ἰδιαιτέρως εἴτε εἰς τινὰ ἄτομα, εἴτε εἰς ὀρισμένην ἐποχὴν. Ὅταν τὰ ἄτομα ἤλλαξαν, ἢ ὅτε ἤλλαξεν ὁ χρόνος, αἱ τοιαῦται διατάξεις κατηργήθησαν ἀπ' ἐαυτῶν. Αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι ἔδωκαν τὸ παράδειγμα τῆς παραβάσεως τοῦ Σαββάτου, καθ' ἣν περιστασιν ὁ Θεὸς, πρὸς τιμωρίαν τῶν τοῦς μετεμόρφωσεν εἰς πῖθηκας καὶ εἰς χοίρους. (1) Ἄλλως τε ὁ Μεσίας ἐξεφράσθη οὕτως· « οὐκ ἤλθον καταλύσαι τὸν νόμον, ἀλλὰ πληρῶσαι αὐτόν. » Ὁ συγγραφεὺς τῆς πεντατεύχου εἶπε· « ψυχὴν ἀντὶ » ψυχῆς, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ρίνα ἀντὶ ρίνος, καὶ οὕτω » διὰ πᾶν εἶδος αἰτίας, ἐγὼ δὲ λέγω ἡμῖν· ἐὰν ὁ ἀδελφός σου » πατάξῃ σου τὴν δεξιὰν παρεῖαν, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἀριστεράν. (2) »

« Ἡ ἀπάντησις ἣν ἔδωκαν οἱ Χριστιανοὶ εἰς τοὺς Ἑβραῖους δύναται νὰ στραφῇ κατ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων, ὅτι ὁ Μεσίας εἶπε διὰ τὸν Μωάμεθ, ὁ Μωάμεθ τὸ εἶπε διὰ τὸν Μεσίαν· ὁ Μωάμεθ ἐλάλησεν οὕτω. « Δὲν ἤλθον διὰ νὰ καταλύσω τὸ Εὐαγγέλιον οὔτε τὴν Πεντάτευχον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀνὰ τοῖς δώσω τὴν τελευταίαν ἐντέλειαν. Ἡ Πεντάτευχος περιέχει ἐξωτερικὰς διατάξεις καὶ καταλλήλους πρὸς τοὺς λαοὺς, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον διατάξεις ἐσωτερικὰς καὶ ἰδιαιτέρας εἰς τὰ πρόσωπα τὰ ζητοῦντα τὴν ἐντέλειαν. Παραδέχομαι καὶ « τὰς μὲν καὶ τὰς δέ· διατηρῶ τὴν ποιὴν τῆς ἀναποδόσεως, ἐχέγγυον ἀσφαλείας διὰ τὸν βίον σας. » Ἴδου ὡς πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς καὶ γενικὰς διατάξεις. « Συγχρόνως συνιστῶ τὴν « συγγνώμην τῶν ὕβρεων ἐξαίρετον μέσον πρὸς εὐαρέστησιν τοῦ Θεοῦ, (3) » Ἴδου ὡς πρὸς τὰ ἐσωτερικὰ καὶ ἰδιαίτερα παραγγέλματα ὅπερ δεῖκνυε ὅτι ὁ Μωάμεθ ἦτον ὁ τελευταῖος τῶν προφητῶν. Γινόντι ὁ προφητικὸς χαρακτῆρ ὑποθέτει ἠθικόν τινα κανόνα, καὶ ὁ κανὼν οὗτος δύναται νὰ ἦναι πρακτικὸς ἢ θεωρητικὸς (ὕλικὸς ἢ πνευματικὸς) ἢ ἄλλως ἀμφοτέροι. Ὁ Μωσαϊκὸς κανὼν ἦτο πρακτικὸς ὡς περιλαμβανῶν διατάξεις δυσκόλους, καὶ τήρησις κανόνων ἐπιπόνους· ὁ τοῦ Μεσίου ἠθικὸς κανὼν ἦτο θεωρητικὸς, διακηρύττων τὴν ἀπάρνησιν τοῦ κόσμου καὶ τὴν μελέτην τῶν θείων. Ὁ κανὼν τοῦ Μωάμεθ, συνδυάζων τοὺς δύο ἄλλους κατέστησεν, ἀνωφελῆ πᾶσαν προφητικὴν ἀποστολήν.

Ἐκ τούτων καταφαίνεται ὅτι κατ' οὐσίαν αἱ τρεῖς αὐτῶν θρησκείαι δὲν ἀποτελοῦσι παρὰ μίαν, καὶ ὅτι αἱ διαχωρίζουσαι αὐτὰς διαφορεῖαι παρατηροῦνται μόνον ἐπὶ τῶν κατ' ἕκαστα. Δύναται τις νὰ τὰς παραβάλλῃ πρὸς παιδὰς τοῦ αὐ-

(1) Ὁ Ἐμίρης ἀνιίττεται ἐνταῦθα διήγησίν τινα τοῦ Κορανίου στίχ. 55 Κεφ. 5.

(2) Ματθαίου Κεφ. 5. στίχ. 38.

(3) Κοράνιον Κεφ. 2. στίχ. 173 καὶ ἐξ. Κεφ. 5 στίχ. 49.

(Βιβλ. έ. σελ. 207). Είς ταύτην δὲ τὴν ἐποχὴν ἄξιον νὰ ἀποδοθῇ ἐκ τῶν εἰς ἡμᾶς διασωθέντων καὶ τὸ Θαυμαστὸν ψηφοθέτημα, τὸ ὁποῖον ἀνεκαλύφθη τὴν 24 Ὀκτωβρίου 1831 ἐν Πομπηία, κατὰ τὴν οἰκίαν, καλουμένην del Fauno.

Ἐκ τῶν Ἑλλήνων διέβη αὕτη ἡ τέχνη εἰς τοὺς Ῥωμαίους περὶ τὰ τέλη τῆς δημοκρατίας, καθ' ἣν ἐποχὴν αὐτοὶ μετεκόμισαν εἰς Ῥώμην τὰ ἐν ἀβακίσκοις ὠραία δάπεδα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, τὰς ὁποίας εἶχον κυριεύσει. Σύλλας νομίζεται ὁ πρῶτος εἰσαγαγὼν μετὰ τῆς ἄλλης ἀσιανῆς πολυτελείας καὶ τὰ ψηφοθέτηματα, καὶ πρῶτος αὐτὸς διώρισε νὰ κατασκευασθῇ ψηφοθέτημα εἰς τὸ ἐν Πραϊνέστῳ, τὴν σήμερον Παλεστρίνη, περιφημον τῆς τύχης Ἱερόν. Οὕτω κατ' ἀρχὰς ἐκοσμοῦντο τὰ ἐδάφη τῶν οἰκοδομημάτων, καὶ ἀκολούθως οἱ τοῖχοι αὐτῶν καὶ τὰ θολοειδῆ ὀροφώματα. Δι' εὐκομίστων ψηφοθετημάτων ἐστρόνοντο εἰς ἀπαλλαγὴν τῆς ὑγρασίας καὶ τῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν τὰ σκηνώματα. Ἰούλιος Καίσαρ, λέγει ὁ Σουετόνιος, διώριζε νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτοῦ ἐξ ἐκείνων κατὰ τὰς ἐκστρατείας, ἵνα στρόνωσι τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ἢ εὐρησις τοῦ χρωματίζειν τὴν ὑαλονεῖδωκεν εἰς ταύτην τὴν τέχνην μεῖζονα βαθμὸν ἐντελείας. Ταύτην τὴν ὕλην μετεχειρίζοντο ἐξαιρέτως ἐπὶ Αὐγούστου· ἀλλ' αἱ λίθιναι καὶ ὑάλιναι ψῆφοι ἤσαν μεγαλείτεροι τοῦ δέοντος ὡς πρὸς τὴν κρᾶσιν τῶν χρωμάτων καὶ τὴν ἀπόδοσιν ἐπομένως τῆς φυσικῆς τῶν ἀντικειμένων βαφῆς. Ἦρχισαν ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος νὰ χρωματίζωσι τὸν λίθον, καὶ νὰ διακρίνωσιν αὐτὸν ἐπὶ Νέρωνος.

(ἀκολουθεῖ).

Πρὸς τὸν συντάκτην τῆς ἐφημερίδος τῶν Φιλομαθῶν.

Μὲ λύπην τὴν παραδρομὴν τῶν «Θεοφράστῳ Χαιρέτῃ τῷ καὶ ἰδίᾳ εὐεργέτῃ ἰδῶν, τὴν καταχώρησιν αὐτῶν εἰς τὸ προσεγὲς παρ' ὑμῶν ἐξαιτοῦμαι.

Ἀθήνησι τὴν 24 Ἰουλίου 1855. Ν. ΖΑΝΝΟΥΒΙΟΣ.

Πρωτ. 3213.

Ἀριθ.

Διεκπ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

Πρὸς τοὺς καὶ τὰς δημοδιδασκάλους.

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν δημοδιδασκάλων τὰς ἐκάστοτε πρὸς αὐτοὺς διευθυνομένας ἐγκυκλίους τοῦ ὑπουργείου παραλαμβάνουσι, μετατιθέμενοι ἀλλαχοῦ, μεθ' ἑαυτῶν, ἐκλαμβάνοντες αὐτὰς ὡς ἀνηκούσας εἰς αὐτοὺς ἀτομικῶς, καὶ οὐχὶ εἰς τὸ σχολεῖον ὃ διέπουσι, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐν οὐδενὶ σχεδὸν τῶν δημοτικῶν σχολείων ὑπάρχουσιν ἀποκείμενα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα (ἀρχεῖα), παραγγέλλομεν ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ φυλάττωνται παντοῦ τοιαῦτα, καὶ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, ὅσακις δὲν ἔχουσιν ἀντικείμενον ὑπόθεσιν ἀφορῶσαν αὐτὸν ἀτομικῶς τὸν δημοδιδάσκαλον, νὰ ἐναποτίθενται, ὑπὸ ἀτομικὴν εὐθύνην τοῦ διδασκάλου, εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐρμάριον ἢ κιβώτιον, ἀφοῦ προηγουμένως ἐγγραφῶσιν ὑπὸ αὐξήοντα ἀριθμὸν τοῦ ἐπὶ τούτῳ κρατουμένου βιβλίου τῶν εἰσερχομένων, καὶ, συνδεόμενα εἰς φάκελλον, νὰ παραδίδωνται ἐπὶ ἀποδείξει μετὰ τῆς λοιπῆς τοῦ σχολεῖου ἀποσκευῆς εἰς τοὺς ἐκάστοτε δαδεχομένους ἀλλήλους δημοδιδασκάλους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουλίου 1855.

Ὁ ὑπουργός.

Η. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ὁ Κ. ὑπουργός τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐργάζεται, ὡς μανθάνομεν, σπουδαίως καὶ ἐνδελειχῶς εἰς παρασκευὴν διαφόρων νομοσχεδίων περὶ βελτιώσεως καὶ ἐπὶ τὰ κρεῖττω διαρρυθμίσεως τῆς παντὸς βαθμοῦ διδασκαλίας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τύχης τῶν διδασκόντων, περὶ ὧν σκέπτεται καὶ φροντίζει ὡς ἀγαθὸς προστάτης καὶ φιλόστοργος κηδεμῶν.

— Πολλοὶ τῶν καθηγητῶν σχολαρχῶν καὶ ἑλληνοδιδασκάλων ἐπωφεληθέντες τῶν διακοπῶν ἤλθον εἰς τὴν πρωτεύουσαν πάντας ὑπεδέχθη φιλοφρονέστατα ὁ ὑπουργός τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, παρουσιασθέντας αὐτῷ, καὶ εὐμενῶς ἤκουσε τὰς

ἀξιώσεις τινῶν. Πάντες δὲ πείθονται ὅτι ὁ Κ. Ἀργυρόπουλος θέλει δικαιοῦσαι κατὰ τὸ δυνατόν τοὺς ἀναντιρρήτα πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης αὐτῶν προσόντα κεκτημένους, μετὰ πληρεστάτης ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ ἀτενίζοντας καὶ ἐτοιμοὺς ὄντας ἵνα περιχαρῶς ὑπακούσωσι ταῖς ἀποφάσειςιν αὐτοῦ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἑναρξίς τῶν ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν τοῦ κεντρικοῦ δημοτικοῦ τῆς πρωτεύουσας σχολεῖου, ἃς ἐτίμησεν ὁ Κ. ὑπουργός τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ, ὁμοίως δὲ ὁ Κ. διευθυντὴς τῶν δημοτικῶν σχολείων. Παρῆσαν εἰς αὐτὰς ἔτι ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ καὶ πολλοὶ γονεῖς καὶ ἄλλοι φιλόμουσοι· ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολεῖου τούτου Κ. Δ. Ἰαννοπούλου, ἐξεφώνησε λόγον καταλληλότατον, λίαν εὐάρεστον ἐντύπωσιν τῷ σπουδαίῳ ἀκροατηρίῳ ἐμποιήσαντα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων τούτων, ἀποπερατωθεισῶν ἤδη, ἦν λίαν εὐάρεστον καὶ ἀνάλογον τῶν κόπων τοῦ Κ. Ἰαννοπούλου καὶ τῶν βοηθῶν αὐτοῦ διδασκάλων, ἐρ' ὧ καὶ συγγαίρομεν αὐτοῖς. Τὸν ἐκφωνηθέντα λόγον θέλομεν δημοσιεύει ἐν παραρτήματι, κατὰ τὰ ἐν τέλει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 122 φύλλου τῆς ἐφημερίδος τῶν Φιλομαθῶν εἰρημένα ἡμῖν.

— Κατὰ τὴν λήγουσαν ἐβδομάδα ἐλάβομεν ἐξ ἀξιοπιστῶν ἀνταποκριτῶν ἡμῶν τὰς ἐξῆς εὐαρέστους περὶ ἐξετάσεων πληροφορίας.

Ἐκ Κρανιδίου.

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἑλληνικοῦ σχολεῖου διευθυνομένου παρὰ τοῦ Κυρίου Η. Μελισσαροπούλου, γενόμεναι ἐνώπιον τοῦ Νομάρχου Ἀργολίδος, αὐτοῦ τούτου τοὺς πλείστους τῶν μαθητῶν ἐξετάσαντος, ἀπέβησαν λίαν εὐάρεστοι καὶ συστατικαὶ καὶ τοῦ ἀόκνου ζήλου τοῦ διδασκάλου καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς ἐμβληθείσης ἐπιμελείας.

Ἐξ Ἄνω Σύρου.

Ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Σύρου Κ. Ἀλβέρτου καὶ τοῦ Κ. Δημάρχου καὶ πλήθους πολιτῶν Σύρου καὶ Ἐρμουπόλεως ἐξετελέσθησαν αἱ ἐξετάσεις τῶν μαθητῶν τοῦ δημοτικοῦ μα; σχολεῖου, ὧν τὸ ἀποτέλεσμα ἐνέπλησε χαρᾶς τοὺς παρευρεθέντας, ἐπαινέσαντας ἐπαξίως τὸν διδάσκαλον τοῦ σχολεῖου τούτου Κ. Βλάχσον ἐκφωνήσαντα καὶ λόγον καταλληλότατον εἰς τὴν περίστασιν, καὶ τὸν βοηθὸν του Δὸν Ἰώσηπον, διὰ τοὺς προόδους τῶν μαθητῶν αὐτῶν πᾶσαν πρὸς τοῦτο ἐπιμέλειαν καταβαλόντων τῶν εἰρημένων διδασκάλων, ἐφ' ὧ καὶ καθίστανται ἄξιοι τῆς εὐνοίας τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἀγάπης τῶν Συρίων.

Ἐκ Στεμνίτης.

Ὁ Κ. Βογιάσαρης ἑλληνοδιδάσκαλος Στεμνίτης ἔδωκε τριανὰ δείγματα τοῦ ζήλου καὶ τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ διὰ τῆς ἀληθοῦς ἐπιδόσεως τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἀποδειχθείσης ἐκ τῶν γενομένων ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν του· ἐλπίζομεν ὅτι ὁ εὐπαιδευτὸς οὗτος διδάσκαλος θέλει ἀνταμειβθῆ δέοντας παρ' ὧν δεῖ καὶ δὴ τὴν ἀρχαιότητα καὶ διὰ τὴν ἰκνότητα αὐτοῦ.

Σ. Σ. Ὅσας ἔτι λάβομεν πληροφορίας θέλομεν δημοσιεύσει ἐν περιλήψει ἀκολούθως μετ' ἄλλων ληφθεισῶν ἤδη καὶ ἀναβαλλομένων διὰ τὸ στενὸν τοῦ φύλλου ἡμῶν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Πλήρης ἡμερῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ πάσῃ ἀπό τε γραμμάτων καὶ πολιτείας δημοσίας τε καὶ ἰδιωτικῆς τιμῇ διεληθουσῶν, μετεκλήθη παρὰ τῷ πλάστῃ καὶ δημιουργῷ τοῦ παντὸς ὁ ἐνάρετος, πεπαιδευμένος καὶ κατὰ πάντα σεβάσμιος Ἰάκωβος Ρίζος Παγκαβῆς, ἅμα ἀποπερατώντας τὴν ἔκδοσιν τοῦ τελευταίου τριτοῦ μου σπουδαιοτάτου συγγράμματος αὐτοῦ «τὰ Ἑλληνικά». Περὶ τῆς πολιτείας καὶ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ἀρχαιοπρεποῦς τούτου ἀνδρὸς θέλομεν κατὰ χρέος γράψαι τὰ δέοντα κατ' ἔκτασιν ἐν ἐπομένῳ τινὶ φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, συλλέξαντες θεβαίᾳ περὶ τούτων εἰδήσεις ἐκ πηγῶν ὀλυνθίστων καὶ μακρυτιῶν ἀδεκάστιων.

Μακάριος εἶ, σεβάσμιε Ἰάκωβε Ρ. Παγκαβῆ, ἔτι ἐν Κυρίῳ ἀπέθανες καὶ δόξην ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δικαίως κεκτημένην κατέλιπες, καὶ ἀκήρατον ἄλλην ἤδη εὔρες ἐν τῇ ἀήρῳ μακαριότητι, ἣν σοὶ παρεσκεύασεν ὁ ἀγνὸς βίος σου καὶ ἡ ἐν Χριστῷ πολιτεία σου

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὅπως Ἀθῆναις ἀριθ. 274).